

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἄγγελος Βλάχος (μετ' εἰκόνας).
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ἡ σαφήνεια καὶ ἡ ἀσάφεια ἐν τῇ ποιήσει, ὑπὸ Κωστή Παλαμά.
 Ἡ Λαογραφία τῆς Λέσβου, ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου.
 Σοννέτα, Τὸ 1894, ποιήματα ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη.
 Μεσανύχτα, ὑπὸ Ἀργύρη Ἑφταλιώτη.
 Ἀθηναϊκοὶ περίπατοι: Τὸ κάτω Σιντριβάνι, ὑπὸ Γ. Βώκου.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἐπιστημονικὰ Ἀνάλεκτα. — Χρονικά.
 Ἀλήθειαι. — Δάνειον Πνεύμα.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
 Ἡ Βασιλικὴ Πύλη τῆς Ἀλεξανδρείας (εἰκὼν).

Ἡ πληθώρα τῆς ἐπειγούσης ὕλης μᾶς ἠνάγκασε νὰναβάλλωμεν διὰ τὸ προσεχὲς τὴν συνεχῆσαν τοῦ διηγήματος «Ὀνειρον καὶ ζωή».

Εἰς τὸ προσεχὲς: Τὸ 6' ἄρθρον τοῦ κ. Παλαμά. — Ὁ ἰατρὸς Κότταρης, διήγημα ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου. — Οἱ ἀδελφές, ποίημα τοῦ Ἰέννουσον. — Ἐνα τραγοῦδι τοῦ Δροσίνη ὑπὸ Α. Ε. κτλ. κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

Οὕτως αὐτόχρομα αἰνιγματώδης εἶναι ἡ παρένθεσις ἐν σ. 230: «pour adresser des chansons au futur et à la future reine (Ναυσίκα)!» Τί ζητεῖ τὸ ἐν παρενθέσει ὄνομα τῆς βασιλόπαιδος τῶν Φαιάκων, ἐσφαλμένως μάλιστα τυπωμένον, καὶ τίς ἡ σχέσις τῆς Ναυσίκας πρὸς τὰς γαλλικὰς λέξεις τῆς μεταφράσεως;

Καὶ τῶν ἐν τῷ τρίτῳ τμήματι δημοσιευομένων 60 παροιμιῶν καὶ ὀλίγων αἰνιγμάτων, ἐπίσης μειοῦται ἡ ἀξία διὰ τὴν μὴ παράθεσιν τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου. Ὡς τὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ αἱ παροιμίαι καὶ τὰ αἰνίγματα εἶναι πρὸ πάντων μνημεῖα γλωσσικά, ἐν μεταφράσει δὲ μόνον τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δύναται νὰ μελετηθῇ, καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε ἀκριθῶς, ὃ δ' ἐξωτερικὸς τύπος αὐτῶν παντελῶς μεταβάλλεται ὅθεν κατ' ἀνάγκην οὔτε ὑπὸ διαλεκτικῆν οὔτε ὑπὸ μετρικῆν ἐποψίν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξετασθῶσιν, ἐν ᾧ πολλὰκις ὅλη ἡ χρησιμότης τῶν κατὰ τόπους παραλλαγῶν παγκοίνων μνημείων τῆς δημόδους φιλολογίας συνίσταται εἰς τὰς διαλεκτικὰς ἢ μετρικὰς διαφορὰς αὐτῶν.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι περιλαμβανονται καὶ εἰδήσεις περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων, προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν τῶν Λεσβίων. Ἰδιαίτερας προσοχῆς ἀξία εἶναι τὰ περὶ

τῶν προλήψεων τῶν συνδεομένων πρὸς τὰς ἐορτὰς τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου καὶ τῆς Ἀναλήψεως, καίτοι αὐταὶ δὲ εἶναι ἀγνωστοί, ἐπικρατοῦσαι καὶ ἀλλαγῆς τῆς Ἑλλάδος. Τὰ περὶ τῶν συνειθιζομένων κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰς κηδείας καὶ τὰ πανηγύρια ἐκτίθενται ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ, καὶ οὐδὲν εὐρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς τὸ προσιδίχον εἰς μόνους τοὺς Λεσβίους, πλὴν τοῦ κατὰ τοὺς γάμους στολισμοῦ τῆς νύμφης διὰ τοῦ κνή, ὅστις καὶ ἐν ἄλλαις τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν συνειθίζεται.

Τῶν δ' ἀναγραφομένων προλήψεων εἰσίν τινες διαφέρουσαι πῶς τῶν ἀλλαγῶν ἐπικρατουσῶν, καὶ τούτου ἕνεκα περιέργοι καὶ διδακτικά. Οὕτω π. γ. ἐν Λέσβῳ δρῦματα καλοῦνται οὐχὶ αἱ πρώται ἐξ ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ὡς ἀλλαγῶν, ἀλλ' αἱ τελευταῖαι τοῦ Ἰουλίου ἀπὸ τῆς 25 καὶ αἱ πρώται πέντε τοῦ Αὐγούστου, ἐξ οὗ σαφῶς συναγομένον ὅτι ἡ προλήψις αὕτη ἔχει σχέσιν μὲ τὰς ἀρχαίας τὰς συνδεόμενας πρὸς τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Σεβίριου. Αἱ ἀναθεματίστριαι εἶναι λίθοι ῥιπτόμενοι ὑπὸ τῶν διαβατῶν εἰς τόπους, ὅπου διεπράχθη φόνος, ἐξ οὗ καταδεικνύεται πιθανὴ ἡ γνώμη, τὴν ὁποῖαν ἐξέφερα πρὸ ἐτῶν περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐθίμου τούτου¹. Κατὰ τὰ πανηγύρια τὰ δέρματα τῶν σφαζομένων ἀρνίων δίδονται εἰς τὸν ἱερέα, τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο τοῦ δερματικοῦ διετήρησαν βεβαίως οἱ ἱερεῖς ἀπὸ τῶν προχριστιανικῶν χρόνων, ὃν αὐτὸ τὸ κατὰ τὰς θυσίας τῶν ἀρχαίων καθιερωμένον δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀπὸ τῆς πωλήσεως τῶν δερμάτων χρημάτων (τοῦ δερματικοῦ ἀργυρίου). Ὁμοίως ἐκ τῆς ἀρχαίας λάτρειας παρέμεινε παρὰ τοῖς Λεσβίοις καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ δεισιδαίμονος σεβασμοῦ πρὸς τὰ δένδρα, τὰ φυόμενα πλησίον ἐκκλησιῶν. Τούναντίον δ' ἀκριφῶς χριστιανικὴ παράδοσις εἶναι ἡ περὶ τοῦ περιπλανωμένου Ἰουδαίου, ἥτις οὐσιωδῶς διαφέρουσα τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐπιχωριάζει καὶ ἐν Λέσβῳ καὶ ἀλλαγῆς τῆς Ἑλλάδος, καθὼς κατέδειξα πρὸ ἐτῶν ἐν τινὶ διατριβῇ². Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεται ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἐν Λέσβῳ; οἱ ἄλλοι Ἕλληνες τὸν καλοῦσι Κουτεντέν' ἐν Λέσβῳ δὲ μανθάνομεν ὅτι φέρει ὄνομα Κουτητῆς ἢ Κουλοτῆς, ὅπερ γαλλιστὶ μεταφράζεται le Court. Ἄν μὴ παρεφθάρη τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ τυπογράφου, καταστὰν ἀγνώριστον, παραδοξότατος μᾶς φαίνεται τοιοῦτος διαλεκτικὸς τύπος λέξεως σημαίνουσης τὸν κοντόν.

Ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης καταφαίνεται ὁπόσον ποικίλη καὶ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ περιεχομένη ἐν τῷ προκειμένῳ βιβλίῳ λαογραφικῆ ὕλης. Εὐχόμεθα δ' ἵνα ταχέως ὁ κ. Τζωρτζακῆς ἐκδώσῃ καὶ τὸ

¹ Ἐν Νεοελληνικοῖς ἀναλέκτοις 1876 τ. Β' σ. 6.

² Ν. Γ. Πολίτου, Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἐν Ἑλλάδι ἐν Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ τ. Ζ' 1871.

ἑλληνικὸν κείμενον, ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς συλλογῆς του, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιληφθῇ ἐν τόμῳ τῶν Δημωδῶν φιλολογικῶν πάντων τῶν ἐθνῶν, τῆς συλλογῆς ταύτης πρόγραμμα ἐχούσης τὴν δημοσίευσιν λαογραφικῆς ὕλης ἐν γαλλικῇ μεταφράσει. Ὁφείλομεν δὲ ν' ἀπονεύσωμεν τὸν προσήκοντα ἔπαινον καὶ εἰς τὸν συνεργάτην τοῦ κ. Τζωρτζακῆ, τὸν καθηγητὴν κ. Leon Pineau, τὸν γνωστόν λαογράφον, ὅστις πλὴν ἄλλων αὐτοῦ ἐν ἐιδικοῖς περιοδικοῖς μονογραφικῶν ἐξέδωκεν οὐ πρὸ πολλοῦ δύο ἐκτενεστάτας λαογραφικὰς συλλογὰς, τὰ Παραμύθια τοῦ Ποατοῦ, καὶ τὴν Λαογραφίαν τοῦ Ποατοῦ, ἐν τῇ παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Ernest Leroux ἐκδομένῃ Συναγωγῇ παραμυθίων καὶ δημοτικῶν ἄσματων. Διὰ τῆς μεθοδικῆς διατάξεως τῆς ὕλης, τῶν συγκριτικῶν σημειώσεων, τοῦ ἀναλυτικοῦ πίνακος, καὶ τῆς ἀκριβοῦς μεταφράσεως, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται καὶ τῆς ἑλληνικῆς κριτικῆς γνώσεως, προσέδωκεν εἰς τὸ βιβλίον τὸν ἐπιστημονικὸν τύπον, ὅστις εἶναι ἐχέγγυος ἀσφαλοῦς καὶ καρποφόρου χρήσεως πάσης λαογραφικῆς συλλογῆς.

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΟΝΝΕΤΑ

1
ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

Γιὰ σέ, γέρο τυφλῆ, ποῦ πάντα ἐμπρὸς μου
 Σὰν ἄλλον ἦλο βλέπω καὶ θαυμάζω,
 Γιὰ σέ φτερά λαβαίνει ὁ στοχασμὸς μου
 Ὅταν τὸν κόσμον πῶπλασες κυττάζω.

Σβύεται ἡ φωνή, θαμπώνεται τὸ φῶς μου
 Κ' ἐμπρὸς ἔτῳ Ἐκτορά σου ἀνατριχιάζω,
 Ἀνάπνοή γροικῶ μεγάλου κόσμου
 Καὶ τὸ κεφάλι γέρονω καὶ λογιάζω!

Τὸν μιστὸν αἰῶνα καταριοῦμαι
 Ὅπου τὰ μάτια μου ἐμελλε ν' ἀνοίξω
 Κι' ὅπου δειλοὶ κι' ἀπελπισμένοι ζοῦμε.

Ὅπου καρδιά δὲν ἔχω πειὰ νὰ δεῖξω,
 Ὅπου μισῶ καὶ τρομερὰ μισοῦμαι,
 Ὅπου φωτιὰ ἀναγκάζουμαι νὰ ῥίξω.

2

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τὸν ἔπαινο τοῦ κόσμου δὲ ζητοῦμε,
 Δὲ γράφουμε γιὰ δόξα περιττή,
 Μέσα ἔστ' ἀστήτη μαῦρα ἠφαίστεια κλειοῦμε
 Καὶ ἔστ' ἡ φωνὴ μας σιέεται, ἀνάφτει ἡ γῆ.

Ἐστ' ἀγκάθια ματωμένοι περπατοῦμε,
 Δάση, βουνὰ περνοῦμε ἔς τὴ στιγμή,
 Νὰ πλάσσουμε νέο κόσμον ἐπιθυμοῦμε
 Γιατὶ ἐδῶ ζοῦνε ἀχάριστοι, δειλοὶ.

Ἐστὶ λύπη μας κανένας δὲ δακρύζει
 Καὶ δὲ ξέρουν τί κλειοῦμε ἔς τὴν καρδιά,
 Τὲς πλῆγές μας μονάχα ἡ γῆ γνωρίζει.

Μεγάλοι βασιλεῖς ἔς τὴ δυστυχία,
 Τὴ λύπη ποῦ σκληρὰ μᾶς βασανίζει
 Κάνουμε εὐθύς ἀκτίδες νὰ σκορπᾶ.

3

Η ΕΞΟΧΗ

Προβαίνει ο ήλιος σ' όλη του τη χάρη
Κι' από λάμψη τους κάμπους πλημμυρίζει.
Μεσ' 'ς τὸ χωράφι ἀτίμητο ζευγάρι
'Από βώδια θωρεῖς νὰ τριγυρίζη.

'Εδῶ κυττᾶς περήφανο μισχάρι
'Στ' ὀλόξανθο σιτάρι νὰ βαδίζη,
'Εν ἄλλο ἐκεῖ γυρμένο 'ς τὸ χορτάρι
Καὶ τὸ πλατὺ ρουθοῦνι νὰ καπνίζη.

Μύριες ἀξίνες σκάφτουνε τὴ γῆ
Κι' ὑψωμένες 'ς τὸν ἥλιο λαμπυρίζουν,
'Στους κάμπους βασιλεύει θεῖα σιγή.

Κ' ἐνῶ θωρεῖς τὰ σπιτία νὰ καπνίζουν,
'Ἄλλο πεῖδι δὲ γροικᾶς τὴ χαρηνίη
Παρὰ τὰ βώδια ἀγάλι νὰ μουγκρίζουν.

4

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΥΣ

Γράψε, ἡ καρδιά παντοτεινὰ φωνάζει,
Γιὰ τὴ γλυκεῖα τοῦ κόσμου ἐλευθερία,
Γῆ κι' οὐρανὸ ἢ ψυχὴ μας ἀγκαλιάζει
'Όταν ἀγάπη αἰσθάνεται ἡ καρδιά.

Κύτταξε αὐτὴ τὴν κτίσι π' εὐδιάζει
Καὶ ψιθυρίζει ἀγάπη κι ἀρμονία,
Πόση εὐτυχία 'ς τὸν ἄνθρωπο ἐτοιμάζει
Κι' ἀθανασία, φωνάζει, ἀθανασία.

Κι' ὅταν θελήσω ὁ δύστυχος νὰ γράψω
Μέσα ἢ καρδιά 'ς τὰ στῆθη λαχταρίζει
Κι' ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ ντροπὴ θὰ κλάψω.

Τὸ μάτι μου γυρίζω ἀγριεμένο
Κι' ἀφ' τὰ χαρτιά ποῦ ἡ σκέψι μου στολιζει
'Όχι ζωὴν μὰ θάνατο προδμένω.

ΤΟ 1894

Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας σ' ἀπομένουν,
Χρόνε σκληρὸ, γιὰ πάντα νὰ κρυφτῆς,
Σὰ δύο μαχαίρια οἱ δείκτες σὲ προσμένουν
Καὶ σὰ νᾶσουν κακοῦργος θὰ σβυστῆς.

Γιὰ πέσμουτο τὴν ἕσπερη στιγμή σου,
Χρόνε σκληρὸ, ποῖα μῶφερες χαρὰ;
Καὶ σ' ἀγαπῶ γιατί μεσ' 'ς τὴν ὄργῃ σου
'Αντὶ ἓνα χρόνο μ' ἄρπαξες πολλὰ.

'Αφ' τὰ χαρτιά του ὁ κόσμος θὰ σὲ σβύσῃ,
'Ἄλλὰ ποῖος θὰ σὲ σβύσῃ ἀφ' τὴν καρδιά;
Ποῖος ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ λησμονήσῃ
Χιλιάδες πάθῃ κι' οὔτε μιὰ χαρὰ;

Μεσάνυκτα σημαίνουν καὶ προβαίνει
Καινούριος χρόνος ποῦ σκορπᾷ ζωὴ,
Μὰ 'ς τὴν καρδιά μου ἡ ἴδια λύπη μένει
Καὶ μεσ' 'ς τὸν τάφο μόνο θὰ σβυστῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΖΩΚΗΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

— Δὲ μοῦ λὲς τί ἔπαθες ἐφῆς τὰ με-
σανύχτα, κι ἀνέβαινες τὴ σκάλα σὰν πα-
λαβός; Ἡ νὰ μὴν εἴσουνα μεθυσμένος;
ρωτᾷ: ἓνας σπουδαστῆς τὸ συγγάτοικό
του, κι αὐτὸ σπουδαστῆ.

— Τρελλός ἴσως, μεθυσμένος ὄχι. Νὰ
τί μοῦ ἔτυχε· μὰ νὰ μὴν τὸ πῆς κανενός,
γιατ' εἶναι καὶ ντροπῆς. Κάθουμον καὶ
διάβαζα. Κι ὄχι νὰ πῆς τίποτε ρομάντσο
ποῦ σοῦ ταραξεί τὸ νοῦ. Ἐφημερίδες διά-
βαζα. Πῆγε ἡ ὥρα ὡς δώδεκα παρὰ τέ-
ταρτο. Γύρισα κ' εἶδα τὸ ρωλόι, καὶ κου-
ρασμένος καθὼς εἶμουν, ἔμειναν οἱ ματιές
μου κολλημένες στὸν ὠροδείχτη. Κοντεύ-
ουνε μεσάνυχτα, εἶπα. Παράξενη ὥρα.
Κρύα στιγμή, ποῦ σὲ παληούς καιροὺς ἔ-
βγαιναν τὰ στοιχεῖα, οἱ Καλικάντζαροι,

καὶ δεξερωποιοὶ ἄλλοι τῆς ἡμέρας ἐχθροί.
Τώρα ποῦ καὶ τὰ φαντάσματα προσδέ-
ψανε μὲ τὸν πολιτισμὸ, ἔγιναν κι αὐτὰ
«πνεύματα», κέρχονται κάποτε καὶ γαρ-
γαλίζουν τὰ νεῦρα μας. Δὲν τὰ βλέπουμε,
θὰ πῆς, μὰ τί τὸ ὄφελος, ποῦ τ'ἄχεις τρι-
γύρω σου, θέλεις δὲ θέλεις! Ποῖος μπορεῖ
νὰ μὲ βεβαιώσῃ εἶπα, αὐτὴ τὴ στιγμή
(δώδεκα παρὰ δέκα) πῶς δὲν ἀρχίσανε νὰ
μαζεύονται ἀμέτρητες ψυχὲς γύρω μου,
καὶ δὲ θὰ κρυφοχύσουνε μέσα στὸ νοῦ μου
μύριες τρομάρες μὲ τὰ παράπονά τους,
ποῦ δὲν κάμνω τὸ χρέος μου στοὺς γονεῖούς
μου, στὸν ἓνα συγγενῆ, στὸν ἄλλον, στὸν
κόσμο, στὸν ἑαυτὸ μου! Θὰ πῆς εἶναι καὶ
μερικὲς ποῦ ἔρχονται νὰ σὲ καθησυχά-
σουνε, νὰ σὲ παρηγορήσουνε, νὰ σοῦ δώ-

σουνε θάρρος. Ὡς τόσο τοῦ κάκου· ἄς
λείπουν κ' οἱ συμβουλές τους καὶ τὸ καλὸ
τους.

Σηκώθηκ' ἄξαφνα ἀπὸ κεῖ ποῦ κοι-
τουμον ξαπλωμένος, καὶ κάθησα στὴν
καρέγλα, κοντὰ στὸ τραπέζι. Τὸ ρωλόι
ἀντίκρυ πάντα (δώδεκα παρὰ πέντε). Αἰ-
σθάνθηκα σὰ νᾶφυγε ὡς κ' ἡ ἀγαπημένη
μου ἡ Μοναζιά, καὶ μ' ἀφῆκε ὀλομόναχο
μ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ συντροφιά. Δὲν ἄ-
κουγες τίποτε ἐξω, τίποτε μέσα, ἐξὸν
τᾶκούραστο τοῦ ρωλοιοῦ χτύπημα, ποῦ
σῆφερνε μὲ παράξενο πείσμα κατὰ τὶς δώ-
δεκα, κι ἀναπνοὴ νὰ πάρῃς δὲ σᾶφινε!

Εἶπα μιὰ στιγμή, ἄς ἔρθουν! πρώτη
φορὰ δὲ θὰ εἶνε. Αὐτοὶ μένοχλουν τώρα,
θᾶξθη καὶ μένα ἡ σειρά μου νὰ ἐνοχλῶ
τὰ παιδιὰ μου, τὰ γγγόνια μου. τὰ ξέγ-
γωνα καὶ τὰ παραξέγγωνα. Τί τάχα! Τί
κακὸ θὰ μοῦ κάμουν, καὶ γιατί;

Ὁ τι γύρισα νὰ ξαναδῶ τὸ ρωλόι, (δώ-
δεκα παρὰ δύο) κι ἀκούγῃ ἓνα τρίξιμο
κάπου στὴν κάμερα. Τώρα ἔλα πὲς μου,
τί νὰ σημαίνῃ αὐτὸ τὸ τρίξιμο! γιατί
αὐτὴ τὴν ὥρα, κι ὄχι τὶς ἔντεκα, τὶς δέκα,
τὶς ἐννιά, ἐκεῖ ποῦ διάβαζα! Τοῦ κάκου.
'Εδῶ μέσα ὑπάρχει ζωὴ, ὑπάρχει ἐνέργεια,
μπαينوβγασιδι, φασαρία. Ποῖος ξέρεῖ ἂν
δὲν κάμνουν καὶ συμβούλιο γύρω μου! Φαν-
τασία, θὰ πῆς· μὰ γιατί νὰ μὴν τὸ φαν-
ταστῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω πῶς εἶναι ἀλήθεια
καὶ τὸ ἐνάντιο!

Νά, ἀκόμα μερικὰ τί, καὶ θὰ χτυπή-
σουν οἱ δώδεκα... Καλὲ δὲ λὲς πῶς εἶσαι
τρελλός! Σῆκω καὶ περπάτησε μὲς στὴν
κάμερα. Κι ἄς χτυποῦν κι ἄλλες δώδεκα.

Σηκώθηκα καὶ περπατοῦσα μὲ τὰ χέ-
ρια στὶς τσέπες, ἀπάνω καὶ κάτω καὶ
χτυποῦσαν οἱ δώδεκα. Ταῦτί μοῦ δὲν
ἴδρωνε· σφύριζα καθὼς περπατοῦσα μὲ
πόδι βαρὺ· ποῦ νᾶκούσης τριξίματα τέ-
τοια ὥρα! Μπῆκε κάποια παρηγορία στὸν
ἀέρα, σὰ νὰ γύρισε πίσω κ' ἡ μοναζιά,
σὰ νᾶφυγαν τὰ φαντάσματα νὰ βροῦν
ἄλλους νὰ παίξουν μαζὺ τους.

Τὸ χτύπημα ὡς τόσο τοῦ κουδουνιοῦ ἔπα-
ψε, σταμάτησα καὶ γὰρ τὸ περπάτημα χωρὶς
νὰ τὸ θέλω. Γιατὶ νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ
περπάτημα! Κάποιος πρέπει νὰ ἦρθε μέσα
αὐτὴ τὴ στιγμή. Ποῖος νὰ εἶναι, καὶ ποῦ!
'Απὸ μπρός μου; ἀπὸ πίσω; δίπλα; Ἄς
γυρίζω κι ἄς βλέπω ἀπὸ παντοῦ, νὰ φο-
βᾶται νὰ μὲ σιμώσῃ. Νὰ τὸ καταλάβῃ
πῶς τὸ ξέρω πῶς εἶναι δῶ. Ἄλλο τρόπο
δὲν ἔχει. Μιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα κι
ἀλλοίμονό μου! Νᾶνάψω ὡς τόσο κι αὐτὸ
τὸ κερί πρὶ νὰ σβύσω τὴ λάμπα καὶ φύγω.
Θὰ πῆς φουάει μιὰ, καὶ σοῦ σβύνει καὶ
τὸ κερί. Αἶ, τότες τὸ ρίχτεις στὸν κρότο,
σέρνεις μιὰ φωνή, σπάνεις ἓνα παράθυρο,
χαλνᾶς τὸν κόσμο, καὶ πηγαινεὶ τὸ «πνεῦ-
μα» στὴν ἡσυχία του.

Ἄναψα τὸ κερί, εἶδα πάλι ἀπὸ τὴ μιὰ,
ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀπὸ πίσω μου, καὶ γλί-
γωρα γλίγωρα σκύθω καὶ σβύνω τὴ λάμ-
πα. Παίρνω τὸ κερί στὸ χέρι, κ' ἴσια στὴν